

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 528/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 15 maja 2023 r. sygn. akt II K 34/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEK</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty</p>		
	<p>naruszenia przepisów postępowania karnego mającego istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia: art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 8 kpk, art. 170 § 1 pkt 1 i 5 kpk oraz art. 424 kpk; błądu w ustaleniach faktycznych sprawy polegającego na uznaniu, że</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadne zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

	oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa; rażącej niewspółmierności kary.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad. 1 i 2</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych</p>			

twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN

z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie - oceny, która zdaniem skarżącego miała nastąpić w wyniku obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 8 kpk, art. 170 1 pkt 1 i 5 kpk i art. 424 kpk.

Sąd Rejonowy w Radomsku zasadnie przypisał M. B. (1) sprawstwo zarzucanego mu czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom. W tym zakresie podzielić należy przede wszystkim wniosek Sądu I

instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługiwały zeznania M. K.. Jeżeli zaś chodzi wyjaśnienia M. B. (2) to walor prawdziwości posiadały one jedynie w tej części, w której pozostawały one w zgodzie z relacją wymienionego świadka.

Kluczowym natomiast dowodem uprawniającym do takiej oceny był zapis rozmowy telefonicznej z 11 września 2020 roku pomiędzy oskarżonym, a M. K. zarejestrowanej w ramach kontroli operacyjnej (sesja nr (...)). Wynika z niej przecież niezbicie, że oskarżony po tym jak znalazł w lesie środki odurzające w postaci ziela konopi innych włókniste postanowił nimi zadysponować i tym celu zadzwonił do M. K.. W rozmowie tej prosił wymienioną, żeby przyjechała „to weźmiemy to, przecież tak k...a tego nie zostawię, nie?”, a później stwierdził, że „trzeba będzie coś szybko wymyślić, obmyśleć” i poganiał świadka (por. k. 970). Tego typu słowa oskarżonego

zdaniem Sądu nie pozostawiają najmniejszych wątpliwości, odnośnie tego, że to M. B. (2) udostępnił środki odurzające i starał się je wykorzystać (spieniężyć). Z pewnością natomiast nie było tak, że oskarżony jedynie znalazł beczkę ze środkami odurzającymi i przekazał o tym informację M. K., która miała je „wziąć sama” a on „nie miał na to wpływu” (por. wyjaśnienia z rozprawy z 15 maja 2023 roku). W opisanych realiach oparcie się na zeznaniach M. K. odnośnie dalszego przebiegu wydarzeń było jak najbardziej zasadne. Wersja bowiem, którą przedstawiała – w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego – znalazła wsparcie w obiektywnym i „silnym” dowodzie w postaci zarejestrowanej rozmowy. Ponadto zaś, zeznania M. K. korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie ilości środków odurzających, gdyż sam M. B. (2)

przyznawał, że ziela konopi innych niż włókniste „na pewno było mniej niż pół kilo” (k. 1028). W powyższych okolicznościach całkowicie wykluczyć należało, aby M. K. mogła niesłusznie pomawiać oskarżonego z racji konfliktu z nim. Nie sposób przecież wyobrazić sobie sytuację, że M. B. (2) po odkryciu tak „cennego” nielegalnego znaleziska w lesie zwraca się o pomoc do osoby, z którą jest skonfliktowany. Ryzykowność bowiem takiego postępowania była na tyle duża, że z punktu widzenia doświadczenia i logiki jest to praktycznie niemożliwe. Dlatego też, ewentualne animozje pomiędzy wymienionymi osobami musiały mieć miejsce w późniejszym czasie tak jak o tym zeznawała M. K.. Oddalenie tym samym wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie świadków zgłoszonych na rozprawie w sposób oczywisty

przedłużałoby postępowanie i nie wpłynęło istotnie na wynik sprawy. Ponadto zaś, oskarżony przy doręczeniu aktu oskarżenia został pouczony o prawie do składania wniosków dowodowych i nie skorzystał z tego uprawnienia pomimo tego, że do momentu rozprawy głównej upłynął jeszcze czas kilku miesięcy.

Reasumując powyższe, zdaniem sądu odwoławczego nie ma podstaw do tego, aby podzielić tezę obrony, że zeznania M. K. nie powinny być brane pod uwagę jako wiarygodny dowód do czynienia ustaleń faktycznych. Dowód z tzw. pomówienia może bowiem stanowić pełnowartościowy dowód winy, o ile spełnia odpowiednie ku temu warunki - bada się, czy jest on logiczny, czy nie jest nieprawdopodobny, czy jest zgodny z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajduje potwierdzenie w innych bezpośrednich i

pośrednich dowodach, czy nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przrzuceniu winy na inną osobę, czy umniejszaniu stopnia własnego zawinienia, czy pochodzi od osoby nieposzlakowanej, czy też od przestępcy oraz, czy pomawiający jest konsekwentny. Zeznania M. K. nie spełniają jedynie tej przedostatniej cechy, gdyż została ona skazana za udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw narkotykowych. Jednak pamiętać należy, iż nie umniejszała ona swojej roli w przestępstwie, którego dotyczy niniejsze postępowanie i poniosła odpowiedzialność za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi, które przy niej zatrzymano. Okoliczności te zatem nie powinny przekreślać wiarygodności relacji M. K..

Obiektywne
natomiast nagranie
rozmowy z
oskarżonym
dobitnie przydaje
waloru
prawdziwości
zeznaniom
wymienionego
świadka, który
konsekwentnie
przedstawiał
przebieg wydarzeń
w zakresie istotnym
dla niniejszego
postępowania.

W sprawie nie doszło
do obrazy art. 5 §
2 kpk, bowiem sąd
poczynił nie budzące
jego wątpliwości
ustalenia faktyczne,
a zatem nie
powziął wątpliwości
w tej kwestii.
Unormowana w tym
przepisie zasada
in dubio pro
reo nie może
stwarzać pretekstu
do uproszczonego
traktowania
wątpliwości. Jak
bowiem wyraźnie
wynika z jego
brzmienia, reguła
ta ma zastosowanie
dopiero wtedy, gdy
mimo wszelkich
starań organu
prowadzącego
postępowanie nie
da się usunąć
występujących
wątpliwości. Jest
to więc swoista
„ostateczność” –
„dyrektywa
ostatecznego

wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 5 §

2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o

dowody najbardziej
korzystne dla
oskarżonego.

Wracając jeszcze
do zarzutu obrazy
art. 7 kpk w
ocenie wyjaśnień
oskarżonego
wskazać należy, że
Sąd I instancji ma
ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w ocenie
przeprowadzonych
dowodów i ocena
ta podlega ochronie
przewidzianej w art.
7 kpk dopóty,
dopóki nie zostanie
wykazana jej
błądność. Jak
słusznie przyjmuje
się w orzecznictwie,
przekonanie sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 kpk wtedy, gdy:
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 kpk)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia prawdy
(art. 2 § 2
kpk); stanowi wynik
rozważenia
wszystkich tych
okoliczności,
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.

4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu,

Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym poprzestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu
I instancji, gdy
zarzuty apelacji
ograniczają się do
głosłownej
polemiki z oceną
Sądu (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z
9 grudnia 2021 r.
w sprawie II KK
170/21).

W przeciwieństwie
do tego, co zostało
zarzucone w apelacji
Sąd a quo należycie
zweryfikował
wyjaśnienia
oskarżonego. W
sposób uprawniony
obalona została
teza, jakoby nie
miał nic wspólnego
z udostępnianiem
środków
odurzających
osobom trzecim, a
jedynie
poinformował o ich
znalezieniu M. K..

Sąd I instancji
dokonując oceny
dowodów nie
naruszył przepisów
postępowania
wymienionych w
zarzucie środka
odwoławczego.
Wbrew bowiem
nieuprawnionym
twierdzeniom
apelacji z treści

całokształtu
pisemnych
motywów wyroku
wynika, jakie fakty
sąd uznał za
udowodnione lub
nieudowodnione, na
jakich w tej
mierze oparł się
dowodach i dlaczego
nie uznał dowodów
przeciwnych.

Przeprowadzona zaś
ocena materiału
dowodowego mieści
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostaje w zgodzie
z zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Apelacja
obrońcy natomiast
stanowi w istocie
rzeczy jedynie
polemikę z
ustaleniami sądu
rejonowego, która
kompletnie pomija
to, że wyjaśnienia
oskarżonego
ewidentnie nie
korespondują z
zarejestrowanym
przebiegiem
rozmowy z M. K..

Ad. 3

Sąd I instancji ma
wprawdzie
ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w
ferowaniu wyroku,
w tym kształtowaniu
wymiaru kary. Rolą

jednakże Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art. 53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art. 53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra,

rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawy niezwiązane z czynem przestępczym.

Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa

prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy

sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej sądowe dyrektywy wymiaru kary oraz zaistniałe w sprawie okoliczności łagodzące i obciążające orzeczoną oskarżonemu karę należało uznać jako rażąco surową.

Wskazać na wstępie należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności

łagodzących lub
poczytanie na
niekorzyść
okoliczności, które
za obciążające zostać
uznane nie mogą,
jak i na skutek
nieprzydania
należytej wagi
dostrzeżonym
okolicznościom
łagodzącym lub
przydanie
nadmiernej wagi
trafnie ustalonym
okolicznościom
obciążającym.

W niniejszej sprawie
– w ocenie Sądu
II instancji, Sąd
Rejonowy słusznie
dostrzegł fakt, iż
czyn oskarżonego
dotyczył znacznej
ilości środków
odurzających, a M.
B. (2) nie był
dotychczas karany.
Wątpliwości budzi
jednak teza
dotycząca tego, że
przestępstwa tego
rodzaju są nagminne
oraz to, że ma być
faktem powszechnie
znanym (!). Ponadto
zaś, wbrew temu
co podniósł Sąd
a quo stopień
winy oskarżonego
nie jest wysoki.
M. B. (2) bowiem
w okazjonalny i
nierozmyślny
sposób nie dochował
wierności prawu.
Środki odurzające
znalazł przecież
przypadkowo

podczas spaceru w lesie i w raptowny sposób postanowił „wykorzystać” szansę na zarobek. Takie zachowanie należy oceniać oczywiście jako naganne, ale nie sposób nie zauważać tego, że oskarżony będąc zapewne zaślepionym chęcią łatwego zysku po prostu nie przemyślał swojego postępowania. Inaczej mówiąc najpierw zrobił, a dopiero później pomyślał. Dotychczas prowadził natomiast nienaganne życie i nie był karany. Nie jest zatem osobą zdemoralizowaną, a po prostu „przypadkowym przestępcą”. W związku z tym, zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii (2 lat pozbawienia wolności) musi być uznana za karę rażąco surową. Nietypowe okoliczności samego

zdarzenia oraz
właściwości
sprawcy, które
cechują go
pozytywnie
powodują, że
zasługuje on na
wymierzenie kary
poniżej minimum
ustawowego. Realia
niniejszej sprawy
istotnie różnią się
zwykłych
przypadków i zdawał
się to dostrzegać
także i sam
oskarżyciel
publiczny, który
wnosił o
wymierzenie
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania (por.
protokół rozprawy z
15 maja 2023 r.).

W związku z
powyższym, Sąd
Okręgowy w oparciu
o art. 56 ust.
3 ustawy z
29 lipca 2005
r. przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z
art. 60 § 1, § 2 i §
6 pkt 3 kk wymierzył
oskarżonemu karę
1 roku pozbawienia
wolności oraz
grzywnę w
wysokości 500
stawek dziennych po
30 złotych. Kara
w takiej wysokości
odpowiada
stopniowi winy
oskarżonego oraz

społecznej
szkodliwości czynu,
który popełnił. Poza
tym spełnia ona
należyte cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
przede wszystkim, w
stosunku do samego
oskarżonego, jak i
ogółu
społeczeństwa.
Orzeczona kara
pozostaje w zgodzie
z zasadami wymiaru
kary w zakresie
oddziaływania
prewencyjnego oraz
czyni, w ocenie
sądu odwoławczego,
zadość społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości oraz
osiągnie ona swoje
cele w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. Nie
będzie przy tym
postrzegana jako
wyraz pobłażliwości
wobec oskarżonego,
a uznana zostanie za
karę sprawiedliwą.
W tym aspekcie
natomiast podnieść
należy zwłaszcza
to, że odpowiednio
wysoka grzywna
będzie stanowić
dla M. B. (2)
realnie odczuwaną
dolegliwość
finansową, gdyż
wymagać będzie
od oskarżonego
odpowiedniego dla
wagi przypisanego
mu czynu wysiłku

zarobkowego w celu wiązania się z tej sankcji.

W oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk, a także art. 72 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 lat próby oraz zobowiązał do informowania kuratora o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania, sytuacji rodzinnej, zarobkowej (źródeł utrzymania) i mieszkaniowej oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych naruszeniach prawa lub toczących się przeciwko oskarżonemu postępowaniach karnych, karnoskarbowych lub w sprawach o wykroczenia. Oskarżony nie był bowiem wcześniej jeszcze karany na karę pozbawienia wolności i zdaniem Sądu będzie to

<p>wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albo wymierzenie kary wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że zasadny okazał się jedynie zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary wniosek środka odwoławczego został uwzględniony jedynie w tym zakresie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżony wyrok w części, która nie została zmieniona.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zarzuty apelacji odnoszące się do sprawstwa okazały się niezasadne, a brak było podstaw do orzekania w tym zakresie poza ich granicami.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu</p>		

<i>pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
uznanie w miejsce przypisanego czynu M. B. (2) za winnego tego, że pomiędzy 11 a 24 wrześniu 2020 roku w P. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 324,72 grama, w ten sposób, że nieodpłatnie udostępnił wymienione środki w ilości 162,36 grama celem dalszej dystrybucji M. K. oraz w takiej samej ilości innej nieustalonej osobie, tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2019 r. poz.		

852) w zw. z art. 4 § 1 kk i wymierzenie za to oskarżonemu na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 1, § 2 i § 6 pkt 3 kk kary 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 30 złotych;

warunkowe zawieszenie w oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonania orzeczonej M. B. (2) kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby;

zobowiązanie na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk M. B. (2) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania, sytuacji rodzinnej, zarobkowej (źródeł utrzymania) i mieszkaniowej oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych

naruszeniach prawa
lub toczących się
przeciwko
oskarżonemu
postępowaniach
karnych,
karnoskarbowych
lub w sprawach o
wykroczenia;

wyeliminowanie z
podstawy prawnej
nawiązki orzeczonej
w punkcie 2: „w zw. z
art. 4 § 1 kk”;

uchylenie punktu
3 zaskarżonego
wyroku;

Zwięźle o powodach
zmiany

Ad. a)

Na stronę
przedmiotową
przestępstwa z art.
56 ustawy z
29 lipca 2005
r. przeciwdziałaniu
narkomanii (tj. Dz.
U. z 2019 r.
poz. 852) składa
się dokonywane
wbrew przepisom
art. 33-35, art. 37,
art. 40 i art. 40a
wymienionej ustawy
wprowadzenie do
obrotu albo
uczestniczenie w
obrocie środkami
odurzającymi,
substancjami
psychotropowymi
lub słomą makową.
Skoro natomiast
ustawodawca

stosuje alternatywę
rozłączną (albo) to
wykluczone jest aby
zachowanie polegało
na jednoczesnym
wypełnieniu obydwu
ww. znamion.
Dlatego też, przyjęć
należy, iż
„wprowadzenie do
obrotu” dotyczy
pierwszej czynności
polegającej na
niezgodnym z
prawem
udostępnieniu innej
osobie (odpłatnie
lub nieodpłatnie)
określonej porcji
środków
odurzających,
substancji
psychotropowych
lub słomy makowej
(por. art. 4 pkt
34 ww. ustawy).
Udostępniający
dokonuje wówczas
„wprowadzenia do
obrotu”, natomiast
odbiorca
„uczestniczenia w
obrocie”, pod
warunkiem że
zamierza otrzymane
substancje
przekazać innej
osobie niebędącej
konsumentem.
Dalsze zaś
transakcje dotyczące
tej samej partii
środków
odurzających,
substancji
psychotropowych
lub słomy makowej,
stanowią
„uczestnictwo w
obrocie”, o ile

odbiorcą nie jest konsument.

W związku z powyższym oraz poczynionymi ustaleniami przyjąć należało, że zachowanie M. B. (2) stanowiło wprowadzenie do obrotu środków odurzających w znacznej ilości, gdyż oskarżony jako pierwszy dokonywał czynności polegających na nieodpłatnym udostępnieniu ich (w ilościach po 162,36 grama) M. K. oraz innej nieustalonej osobie celem dalszej dystrybucji.

M. K. natomiast zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 listopada 2021 roku sygn. akt III K 261/21 uczestniczyła w obrocie środkami odurzającymi, które udostępnił jej M. B. (2) i za to została skazana wymienionym orzeczeniem (a nie za wprowadzanie do obrotu).

Dlatego też, Sąd Okręgowy zmodyfikował opis czynu, który powinien zostać przypisany oskarżonemu

dookreślając czas jego popełnienia na okres pomiędzy zarejestrowaną rozmową, a zatrzymaniem M. K.. Z przyczyn natomiast opisanych szczegółowo w we wcześniejszej części uzasadnienia (pkt 3 Ad. 3) wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 30 złotych.

Ponadto, w sprawie należało stosować ustawę obowiązującą w chwili czynu przypisanego oskarżonemu. Z dniem bowiem 1 stycznia 2023 roku do ustawy z 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1939) dodany został art. 70 ust. 4a przewidujący obowiązkowe orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 1000 zł do wysokości 60 000 zł. Oznacza to, że ustawa

obowiązująca w chwili czynu była dla oskarżonego korzystniejsza, gdyż tego rodzaju środek karny o obligatoryjnym charakterze wówczas nie obowiązywał. W związku z tym, w podstawie prawnej przypisanego M. B. (2) czynu wymieniony został art. 4 § 1 kk.

Ad. b) i c)

Omówiono w pkt 3 Ad. 3.

Ad. d)

W związku z powołaniem w kwalifikacji prawnej skazania (czynu przypisanego oskarżonemu) przepisu art. 4 § 1 kk jego wskazywanie w podstawie prawnej wymiaru nawiązki orzeczonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku stało się zbędne i z tej racji wyeliminowano go ze wskazanego rozstrzygnięcia.

Ad. e)

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w Radomsku oraz opisu czynu przypisanego

oskarżonemu w żaden sposób nie wynika, aby uzyskał on jakąkolwiek korzyść majątkową z popełnionego przestępstwa.

Apelacja natomiast wniesiona została jedynie na korzyść M. B. (2). Ponadto na osiągnięcie korzyści majątkowej przez oskarżonego nie wskazują również żadne dowody

przeprowadzone w sprawie. W świetle przecież zeznań M. K. nieodpłatnie zostały jej udostępnione przez oskarżonego środki odurzające, z którymi została następnie

zatrzymana w miejscowości M.. Ponadto zaś, zgodnie z jej zeznaniami „druga połowa” środków

odurzających została przekazana przez oskarżonego

dealerowi z P., ale nie był on na to przygotowany i wziął „tą marihuanę w kredyt” (por. zeznania z 19.11.2020 r.).

Oznacza to, że o ile M. B. (2) z pewnością działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to jednak nie ma dowodów na to,

że w rzeczywistości
jakąkolwiek korzyść
majątkową osiągnął.
Nie udało mu
się bowiem w
rzeczywistości
uzyskać niczego
w zamian za
wprowadzone do
obrotu środki
odurzające.

W art. 45 §
1 kk chodzi
głównie natomiast o
korzyść majątkową
uzyskaną pośrednio
z przestępstwa,
gdyż to co
sprawca uzyskał z
niego bezpośrednio,
z reguły stanowi
przedmiot
przestępstwa.

Inaczej mówiąc
wspomniany przepis
obejmuje korzyść
uzyskaną w wyniku
wykonania
dodatkowych
czynności o
charakterze
faktycznym lub
prawnym. Korzyścią
uzyskaną pośrednio
z przestępstwa są
więc przedmioty,
które sprawca
otrzymał w zamian
za przedmioty
pochodzące z
przestępstwa, ale już
nie same przedmioty
przestępstwa. Sama
przecież wartość
wprowadzanych do
obrotu substancji
odurzających w
sytuacji w której
nie ustalono aby

<p>sprawca otrzymał coś w zamian nie może być uznana za osiągniętą z przestępstwa korzyść majątkową (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 14 marca 2018 r. III KK 315/17). Z tych też powodów, Sąd Okręgowy uchylił punkt 3 zaskarżonego wyroku.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Z uwagi na zmiany wymiaru kary zasadniczych, sąd odwoławczy, na podstawie o art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje według kar przez siebie orzeczonych tzn. 3180 zł [180 + 3000 = 3180].</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana